

PERSCOMMUNIQUÉ nr. 105/26

Luxemburg, 16 juli 2026

Arrest van het Hof in zaak C-280/25 | [Lin II] ¹

Bestrijding van ernstige fraude ten nadele van financiële belangen van de Europese Unie: het Hof legt uit waarom het arrest Lin ² niet in strijd is met het legaliteitsbeginsel in strafzaken ³ noch met de nationale norm voor de bescherming van de grondrechten die de rechter verbiedt verschillende regelingen te combineren om een verjaringsregeling in dergelijke zaken vast te stellen ⁴

In dit verband geeft het Hof tevens nadere toelichting op wat moet worden verstaan onder „ernstige” fraude ten nadele van de financiële belangen van de Unie

Het arrest Lin van 24 juli 2023 betrof verschillende Roemeense onderdanen die waren veroordeeld tot gevangenisstraffen wegens belastingontduiking. Zij hadden hun veroordeling aangevochten en aangevoerd dat hun strafrechtelijke aansprakelijkheid was verjaard op grond van de nationale beschermingsnorm inzake de retroactieve toepassing van een mildere strafwet (lex mitior) ⁵. Ze baseerden zich op twee arresten van het Roemeense grondwettelijk hof van 2018 en 2022. Bij deze arresten was een nationale bepaling ⁶ inzake de gronden voor stuiting ⁷ van de verjaringstermijn in strafzaken ongeldig verklaard, zodat het Roemeense recht bijna vier jaar lang niet voorzag in een grond voor stuiting van die termijn. Ook baseerden ze zich op een beslissing van 2022 van de Roemeense hoogste rechterlijke instantie, de Înalta Curte de Casație și Justiție (ÎCCJ), waarin was geoordeeld dat er volgens het beginsel van de retroactieve toepassing van de lex mitior ⁸ ook voor strafbare feiten die waren gepleegd tussen 2014 (het tijdstip van vaststelling van de ongrondwettige bepaling) en 2018 (datum van het eerste arrest van het grondwettelijk hof), geen grond voor stuiting van de verjaring bestond. Het Hof had in essentie de vraag gekregen of deze verschillende arresten van Roemeense rechterlijke instanties in overeenstemming waren met het Unierecht, in het bijzonder met de bepalingen die beogen fraude die de financiële belangen van de Unie schaadt doeltreffend te bestrijden. In het arrest Lin heeft het Hof eraan herinnerd dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat de in het nationale recht neergelegde verjaringsregels niet in de weg staan aan een doeltreffende bestraffing van de delicten die verband houden met fraude waardoor de financiële belangen van de Europese Unie worden geschaad, teneinde een systemisch risico op straffeloosheid voor dergelijke strafbare feiten te voorkomen. Het Hof heeft dan ook geoordeeld dat de Roemeense rechterlijke instanties de nationale beschermingsnorm voor de lex mitior, zoals neergelegd in de beslissing van 2022 van de ÎCCJ, buiten toepassing moesten laten. Het heeft daarentegen vastgesteld dat de in 2018 en 2022 gewezen arresten van het Roemeense grondwettelijk hof in overeenstemming waren met het Unierecht, aangezien deze arresten uitvoering gaven aan het legaliteitsbeginsel in strafzaken en een beperkter systemisch risico op straffeloosheid meebrachten dan de toepassing van de nationale beschermingsnorm van de lex mitior die in de beslissing van 2022 van de ÎCCJ was bevestigd. De ÎCCJ heeft, na het arrest Lin, in 2024 niettemin geoordeeld dat de Roemeense rechterlijke instanties haar beslissing van 2022 niet buiten toepassing konden laten zonder afbreuk te doen aan het legaliteitsbeginsel in strafzaken en het verbod van de lex tertia. In het vandaag gewezen arrest Lin II stelt het Hof kort gezegd vast dat deze benadering van de ÎCCJ niet in overeenstemming is met het Unierecht.

In de zaak Lin II heeft de bestuurder van twee handelsvennootschappen fictieve belastingfacturen opgesteld zodat een derde vennootschap haar maatstaf van heffing kon verlagen. De schade voor de Roemeense schatkist bedraagt 268 536

Roemeense leu (RON) (ongeveer 59 304 EUR), terwijl voor een bedrag van 163 656 RON (ongeveer 36 142 EUR) aan belasting over de toegevoegde waarde (btw) is ontdoken. Daarmee zijn de financiële belangen van de Unie geschaad.

Deze bestuurder werd vervolgd wegens medeplichtigheid aan belastingfraude, maar is niettemin aan elke veroordeling ontsnapt. In eerste aanleg werd namelijk vastgesteld dat de verjaringstermijn voor zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid was verstreken, wat vervolgens op 21 maart 2024 is bevestigd door de Curte de Apel Oradea (rechterlijke instantie in tweede aanleg Oradea, Roemenië). Het openbaar ministerie bij die rechterlijke instantie is op 9 april 2024 tegen dit laatste arrest opgekomen bij de ÎCCJ. Het meende namelijk dat de rechter in tweede aanleg de strafprocedure ten onrechte had beëindigd door toepassing van de nationale beschermingsnorm voor de lex mitior, zoals bevestigd in de beslissing van de ÎCCJ van 2022, en dus zonder rekening te houden met het arrest van het Hof in de zaak Lin. Aangezien de ÎCCJ twijfels had over de wijze waarop de Roemeense rechterlijke instanties het arrest Lin toepassen, heeft deze rechter het Hof om een prejudiciële beslissing verzocht. De ÎCCJ wenst tevens te vernemen hoe het begrip „ernstige” fraude in het Unierecht moet worden uitgelegd.

In zijn arrest van vandaag, dat een vervolg vormt op het arrest Lin, verduidelijkt het Hof in de eerste plaats **het begrip „ernstige” fraude waardoor de financiële belangen van de Unie worden geschaad**. Zo oordeelt het Hof dat wanneer geen enkele nationale bepaling de drempel vaststelt waarboven fraude waardoor de financiële belangen van de Unie worden geschaad als „ernstig” moet worden beschouwd, fraude automatisch als „ernstig” in de zin van de BFB-overeenkomst ⁹ moet worden aangemerkt zodra deze in totaal meer dan 50 000 EUR bedraagt, ongeacht of de daadwerkelijk door de begroting van de Unie geleden schade onder die drempel ligt.

In de tweede plaats benadrukt het Hof dat **het in het arrest Lin geenszins heeft geoordeeld dat de nationale beschermingsnorm inzake de toepassing van het beginsel van de lex mitior, zoals bepaald in het Roemeense recht, die verder gaat dan de waarborgen die artikel 49 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ter zake biedt, in beginsel in strijd is met het Unierecht. Het Hof heeft immers enkel geoordeeld dat het Unierecht zich ertegen verzet dat deze nationale beschermingsnorm, zoals bevestigd in de beslissing van 2022 van de ÎCCJ, door de Roemeense rechterlijke instanties wordt toegepast op gevallen van ernstige fraude waardoor de financiële belangen van de Unie worden geschaad. Dit werd gerechtvaardigd door de omstandigheid dat een dergelijke toepassing het systemisch risico op straffeloosheid voor dergelijke fraude aanzienlijk verhoogt**, welk risico reeds voortvloeide uit de arresten van het grondwettelijk hof van 2018 en 2022, die meebrachten dat elke grond voor stuiting van de verjaringstermijnen in strafzaken bijna vier jaar lang ontbrak.

In de derde plaats merkt het Hof op dat de in het **arrest Lin** gekozen oplossing **de Roemeense rechterlijke instanties niet verplicht om verschillende opeenvolgende regelingen te combineren** om via de rechtspraak een regeling in het leven te roepen voor de berekening van de verjaringstermijn voor strafrechtelijke aansprakelijkheid. Het arrest Lin verplicht deze rechterlijke instanties dus niet om voorbij te gaan aan de nationale beschermingsnorm inzake het verbod om een lex tertia toe te passen.

In de vierde plaats benadrukt het Hof dat de in het arrest Lin gekozen oplossing **evenmin in strijd is met het legaliteitsbeginsel inzake delicten en straffen, zoals neergelegd in artikel 49 van het Handvest van de grondrechten en artikel 7 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens**. Het in dat arrest aan de Roemeense rechterlijke instanties opgelegde verbod om de beslissing van 2022 van de ÎCCJ toe te passen, ligt namelijk in het verlengde van vaste rechtspraak van het Hof en was dus voorzienbaar. Voorts benadrukt het Hof dat het in het arrest Lin zelf heeft vastgesteld dat deze beslissing van 2022 een systemisch risico opleverde van straffeloosheid voor ernstige fraude waardoor de financiële belangen van de Unie worden geschaad. Er kan op dit punt dus geen sprake zijn van onzekerheid, aangezien de Roemeense rechterlijke instanties overeenkomstig het arrest Lin verplicht zijn een dergelijk risico als vaststaand te beschouwen.

In de vijfde plaats preciseert het Hof dat het Unierecht, gelet op het belang van het beginsel van **het gezag van gewijsde**, niet vereist dat de beslissingen met gezag van gewijsde waarbij, onder toepassing van de beslissing van 2022 van de ÎCCJ, is vastgesteld dat de strafrechtelijke aansprakelijkheid voor ernstige fraude waardoor de financiële belangen van de Unie worden geschaad is verjaard, ter discussie worden gesteld. Een beslissing waartegen cassatieberoep is ingesteld, kan echter in beginsel niet worden beschouwd als een beslissing met gezag van gewijsde.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid om in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst en, indien van toepassing, de samenvatting](#) van het arrest zijn op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170

Beelden van de uitspraak van het arrest zijn beschikbaar via „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106.

Volg ons!

¹ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

² Arrest van het Hof van 24 juli 2023 in de zaak Lin, [C-107/23 PPU](#) (zie ook perscommuniqué nr. [129/23](#)).

³ Artikel 7 van het Verdrag voor de Rechten van de Mens heeft als opschrift „Geen straf zonder wet” en berust op het legaliteitsbeginsel en het verbod van terugwerkende kracht in het strafrecht. Het bepaalt dat niemand mag worden veroordeeld wegens een handelen of nalaten dat geen strafbaar feit naar nationaal of internationaal recht uitmaakte ten tijde dat het handelen of nalaten geschiedde. Evenmin mag een zwaardere straf worden opgelegd dan die, die ten tijde van het begaan van het strafbare feit van toepassing was. Deze bepaling beschermt personen tegen willekeurige vervolging en vormt een fundamenteel onderdeel van de rechtsstaat.

⁴ Op grond van dit grondwettelijk beginsel is het Roemeense rechter met name verboden om opeenvolgende strafrechtelijke regelingen gedeeltelijk toe te passen door bepaalde voorschriften daarvan te combineren, met inbegrip van bepalingen betreffende de wijze van berekening van de verjaringstermijn voor strafrechtelijke aansprakelijkheid. Het beginsel van de lex mitior, zoals uitgelegd door het Roemeense grondwettelijk hof, houdt in dat bij opeenvolgende wettelijke regelingen de wet die in haar geheel een gunstigere positie voor de verdachte waarborgt, moet worden gekozen en toegepast, evenwel zonder dat het is toegestaan de meest gunstige bepalingen van opeenvolgende wetten te combineren en via de rechtspraak een hybride regeling (lex tertia) te creëren.

⁵ Mechanisme waarbij bij het verstrijken van de tijd de mogelijkheid om gerechtelijke stappen te ondernemen teloorgaat. Met andere woorden, indien de autoriteiten binnen een bepaalde termijn geen vervolging hebben ingesteld, verliezen zij definitief het recht daartoe.

⁶ De ongrondwettigheid had betrekking op artikel 155, lid 1, van het wetboek van strafrecht van 2009, voor zover deze bepaling het grondwettelijke beginsel van nauwkeurigheid en voorzienbaarheid van het strafrecht schond door toe te staan dat de verjaringstermijn voor strafrechtelijke aansprakelijkheid werd gestuit ten gevolge van procedurele handelingen waarvan de verdachte niet in kennis werd gesteld.

⁷ Het gaat hierbij om procedurele handelingen of uitspraken die de verjaring van de strafrechtelijke aansprakelijkheid stuiten.

⁸ Beslissing nr. 67/2022 van de ÎCCJ.

⁹ Overeenkomst aangaande de bescherming van de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen, ondertekend te Brussel op 26 juli 1995.